

Iste Valgkreds (S. Jensen) omtalte det ønskelige i, om der kunde heds et Tilskud til de samvirkende jydsk Landboforeninger og Mejeriforeningerne i Sylland for at tilvejebringe en Smørprisstatistik. Det har den allerførste Interesse at faa denne Sag fremmet, og det er kun glædeligt af de Forhandlinger, der paa det jydsk Delegeretmøde forleden bleve førte om denne Sag, at se den Forstaaelse, der er oppe om dette Spørgsmaals Betydning. Der er heller ingen Tvivl om, at Staten jo maa støtte denne Sag. Jeg har lige over for Andragender derom stillet mig saaledes, at naar de jydsk Landboforeninger, som jo have taget Sagen op først, og Mejeriforeningerne, som have gjort et meget stort og forjensfuldt Arbejde paa dette Omraade, slutte sig sammen om det, saaledes at de følge fælles Regler, hvorved det alene vil lykkes at komme til et virkelig brugbart Resultat, mener jeg, at Tiden er kommen til at søge den pefuniære Støtte fra Staten til dette Arbejde. Naar det ærede Medlem antydede, at det Beløb paa 10,000 Kr., som er foreslaaet paa Kontoen til Landbrugets Fremme i Almindelighed, og som skulde anvendes bl. a. ogsaa til at fremme Smørprisstatistikken, kunde nedsættes og en Del deraf anvendes til Mejeriforeningerne, skal jeg dog meget anmode om, at dette Spørgsmaal maa blive holdt ude fra hint. Jeg tror, at denne Bevilling paa 10,000 Kr. til de samvirkende danske Landboforeninger gør saa megen Gavn og er saa nødvendig, at man ikke skal bestrebe den. Selv om, som det er nævnt, Smørprisstatistikens Gennemførelse var et af de Djemed, hvortil denne Bevilling skulde bruges, kan jeg dog forstyre det høje Ting om, at de samvirkende Landboforeninger nok skulle finde en nyttig og god Anvendelse for de Penge, som det ærede Medlem tænker paa at drage fra denne Sum. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts Afd. Valgkreds (H. Jørgensen) omtalte, at nogle Rev, som staa i Forbindelse med den lille Ø Hesselø i Rattegat, vare bortforpagtede af Statskassen, og ønskede, hvis jeg forstod ham ret, at denne Forpagtning burde opsiges, fordi Forpagteren hindrede Fiskerne i at fiske Sælhund, hvorved Fiskerne gik tabt af en Indtægt, idet de jo for hver Sælhund, der dræbes, faa et vist Beløb udbetalt af Statskassen, og desuden anførte han, at Sælhundene, som jo burde udryddes, bleve ikke saa godt udryddede, naar en enkelt Mand havde Rebet der og udøvede Jagten som, naar det stod fri for alle. Det forholder sig ganske rigtigt, at dette Rev er bortforpagtet, og det

er sket ganske i Overensstemmelse med de Regler, som Domænebestyrrelsen altid har fulgt, at naar man kan faa en Indtægt af en Statsejendom, saa tager man den, selv om den er ringe, og da der altsaa kom en Mand og meldte sig som Forpagter til disse mærkelige, ret ufrugtbare Rev, der ligge i Forbindelse med Hesselø, forlangte man en Forpagtningsafgift af 25 Kr. om Aaret, og han fik den. At han forhindrer Folk i at komme over og fiske Sælhund, er ret naturligt, og jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i, at der bliver udryddet færre Sælhund, naar en enkelt dygtig Jæger har Jagten, end naar en hel Mængde, som dog ikke alle kunne være dygtige, drive denne Jagt, og det er jo ganske vist, at hvis nogle Fiskere vare komne og havde ønsket denne Holm i Forpagtning, havde de faaet den; men nu at opstige en Forpagter, fordi nogle andre ønske det paa-gældende Erhverv i Forpagtning, synes jeg vilde være noget underligt; det plejer man ikke at gøre, naar man da er tilfreds med sin Forpagter. Dernæst berørte det samme ærede Medlem Sagen om Arresøens Vandstandsregulering. Denne Sag hører til en af de interessanteste af de interessante Sager, som Landbrugsministeriet har modtaget i Arv fra Finansministeriet. Sagen er fundt for det høje Ting, idet der i sin Tid blev indbragt et Andragende her i Rigsdagen fra Beboerne ved Arresøen om Hjælp til at faa de deryørende høist indviklede Forhold ordnede. Sagen blev henvist til Finansministeren, og Finansministeren tog det efter min Opfattelse fuldstændig korrekte Standpunkt og sigte: Denne Sag hører hjemme under Vandløbslovgivningen og maa ordnes af den Vej. Saaledes forelaa Sagen, da jeg fik med den at gøre, og jeg kan ikke fravige det Standpunkt, at naar man har en Lovordning for disse Forhold, og Loven har anvist en bestemt Vej, man skal gaa, vil det ikke være rigtigt at gaa en anden Vej i et Forhold som dette. Jeg tror heller ikke, at der vil være det allermindste i Vejen for at faa denne Sag ordnet igennem Vandløbsautoriteterne altsaa i dette Tilfælde Landvæsenkommissionen; men en Betingelse for at faa Sagen for Landvæsenkommissionen er i Følge disse Regler i Vandløbslovgivningen den, at Søen foranlediges stillet under offentlig Tilsyn. Det er et Forhold, som Amtsraadet maa tage i sin Haand, og fra Landbrugsministeriets Side vil der blive gjort det, at man vil søge at formaa Amtsraadet til at tage sig af denne Sag, og da tror jeg, at naar Sagen først er kommet ind i den rigtige Gænge, og det viser sig, at det vil